

Arrest

nr. 278 026 van 27 september 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122/14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 5 mei 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 april 2022 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 mei 2022 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juli 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat P. STAES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE MAERTELAERE, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 oktober 2019 huwt de verzoekende partij met mevrouw S.H., van Nederlandse nationaliteit.

1.2. Op 10 april 2020 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar echtgenote mevrouw S.H.

1.3. Op 3 november 2020 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.4. Bij schrijven van 2 december 2021 wordt de verzoekende partij verzocht om haar individuele situatie toe te lichten.

1.5. Op 4 april 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: H. (...)

Voorna(a)m(en): M.G. (...)

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Paramaribo

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bewoog het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie na indiening van een bijlage 19ter op 14.04.2020 waarna hij in het bezit werd gesteld van een F-kaart op 03.11.2020. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht in functie van de Nederlandse H.A.S. (...) ((...)), zijn echtgenote met wie hij zich vestigde. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens in het Rijksregister zijn betrokkene en de referentiepersoon uit de echt gescheiden sedert 21.10.2021 (vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen, overschreven in de registers op 22.12.2021).

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 02.12.2021 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betrokkene aangetekend toegezonden door de stad Antwerpen op 10.01.2022. Betrokkene maakte de volgende stukken over:

- Schrijven advocaat STAES*
- F-kaart*
- Bijlage 19ter*
- Attest van inburgering dd. 03.05.2021*
- Attest maatschappelijke oriëntatie Atlas*
- Bewijs van taalniveau*
- Arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur met Polymer Processing dd. 25.09.2020*
- Loonfiches oktober tot december 2021*
- Inschrijving ziekenfonds*
- Huurovereenkomst*
- Gezinssamenstelling dd. 01.02.2022*

Onze brief vermeldde voorts: “Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart.”

Wat de uitzonderingsgronden overeenkomstig artikel 42quater, §4, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980 betreft, dient het volgende te worden opgemerkt:

Betrokkene voldoet niet aan de uitzonderingsgrond onder 1°. Betrokkene huwde met de referentiepersoon op 21.10.2019. Hij diende op basis van dat huwelijk een aanvraag gezinshereniging in. Op 21.10.2021 werd het huwelijk tussen betrokkene en de referentiepersoon door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen ontbonden. Betrokkene en de referentiepersoon zijn dus geenszins 3 jaar gehuwd geweest. Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende

situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 4° eveneens niet van toepassing is.

Betrokkene toont evenwel aan tewerkgesteld te zijn bij Polymer Processing, hetgeen zonder meer een positief element is. Betrokkene is eveneens aangesloten bij een ziekenfonds. Echter is dit niet afdoende om heden de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, § 4, 1° tot 4° voldaan is, wat in casu niet het geval is.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene beweert sedert 2018 in België te verblijven. Hij verkreeg echter pas verblijfsrecht op basis van zijn aanvraag gezinshereniging van 14.04.2020. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat uit periodes van illegaal verblijf of uit verblijfsprocedures die geen gunstig gevolg kenden, geen rechten kunnen worden geput. Daarnaast blijkt dat betrokkene thans iets minder dan twee jaar legaal in het Rijk verblijft. Wat, zeker wanneer men zijn leeftijd in overweging neemt (41 jaar), een relatief korte periode is. Gezien deze korte periode is het ook niet onredelijk te stellen dat betrokkene nog voldoende voeling moet hebben met zijn herkomstland. Betrokkene heeft er het merendeel van zijn leven geleefd en was er, blijkens zijn visumaanvraag met nummer NLDPRM201613547, als politieagent tewerkgesteld, zodat kan verondersteld worden dat hij een goed beeld van het maatschappelijk leven aldaar heeft, zelfs na een periode van afwezigheid.

Thans woont hij samen met twee Nederlanders die eveneens van Surinaamse origine zijn. Gezien het voorgaande moet betrokkene nog voldoende vertrouwd zijn met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken van het land. Hij claimt er geen naaste familie meer te hebben. Doch voor zover uit zijn verklaringen blijkt, zou hij in België ook slechts een neef en een nieuwe relatie hebben. Wie die neef of die nieuwe relatie is, wordt niet door betrokkene gespecificeerd. Noch wordt enig bewijsstuk omtrent de nieuwe relatie voorgelegd. In ieder geval toont betrokkene met de door hem voorgelegde stukken niet aan dat hij in België over een ruimer familiaal netwerk beschikt dan in zijn herkomstland. Er kan aldus worden geconcludeerd dat de mate waarin betrokkene banden heeft met Suriname niet van die aard is dat deze zich verzet tegen het nemen van deze beslissing.

Betrokkene is thans tewerkgesteld bij Polymer Processing. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een intrekking/beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.

Betrokkene legt een attest van inburgering, het bewijs van gevolgde taallessen en van het volgen van een cursus maatschappelijke oriëntatie voor. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont bijgevolg met voormeld attest niet aan dat hij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Gelet betrokkene inmiddels enkele jaren in België verblijft, is het eveneens aannemelijk dat hij in België een sociaal leven en kennissenkring opgebouwd heeft. Zo stelt hij thans met een aantal goede vrienden op hetzelfde adres te wonen. De beëindiging van betrokkenes verblijfsrecht houdt echter niet in dat die sociale contacten zouden teloor gaan. Niets belet betrokkene om via de moderne communicatiemiddelen of via periodieke bezoeken aan België het contact met die kennissen te onderhouden.

De relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon kwam finaal ten einde met de echtscheiding. Thans woont betrokkene met een aantal goede vrienden op hetzelfde adres. Echter strekt de bescherming van het gezinsleven zich niet uit tot de vriendenkring van de betrokkene. Het feit dat personen op hetzelfde adres wonen impliceert niet automatisch dat er verder nog enige afhankelijkheidsrelatie is die verder reikt dan gewone vriendschapsbanden tussen die personen. Betrokkene stelt verder een nieuwe relatie te hebben met een persoon die thans onbeperkt verblijf geniet, maar laat na te vermelden over wie het precies gaat. Er worden verder ook geen bewijsstukken voorgelegd dewelke die relatie zouden kunnen aantonen. Daarnaast zou betrokkene ook nog een Nederlandse neef in België hebben. Die neef maakt echter geen deel uit van het gezin van betrokkene. Om wie het gaat, wordt wederom niet gedetailleerd.

Gelet op het voorgaande moet ook besloten worden dat betrokkene gezinssituatie niet van die aard is dat ze een tegenindicatie vormt voor de beëindiging van zijn verblijfsrecht.

Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat de huidige elementen niet aantonen dat betrokkene op een wijze is geïntegreerd in België dat het een beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt zijn recht op verblijf beëindigd. Zijn F-kaart dient gesupprimeerd te worden.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 42^{quater} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

*“Artikel 42^{quater} Verblijfswet stelt:
(...)*

In eerste instantie dient gesteld te worden dat volgens artikel 42^{quater} § 5 Verblijfswet de naleving van de voorwaarden niet verplicht dient worden na te gaan, maar dat dit enkel zo nodig kan plaatsvinden.

Artikel 42^{quater} § 1 Verblijfswet schrijft voor dat dan een einde van het verblijf kan plaatsvinden.

Het is derhalve duidelijk dat de overheid niet verplicht is om een einde te stellen aan het verblijf.

Gelet op de echtscheiding van verzoeker kan de minister of zijn gemachtigde binnen de vijfjaar na het verwerven van het verblijfsrecht hieraan een einde stellen. De wet stelt derhalve dat het einde van het verblijf een mogelijkheid is, maar geen verplichting.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf dient de minister of zijn gemachtigde volgens artikel 42^{quater} § 1 Verblijfswet dan wel rekening te houden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

In casu meent verzoeker dat er onvoldoende tot geen rekening wordt gehouden met zijn aangehaalde argumenten hieromtrent.

Hoewel wordt gesteld dat zijn tewerkstelling een positief element is, zou dit niet afdoende zijn. Zijn bewijzen van inburgering zouden verplicht (?) zijn. Verzoeker meent minstens te stellen dat deze veronderstelling van verwerende partij niet correct is, en dat in dit kader dus al te eenvoudig wordt gemotiveerd dat een quasi perfecte integratie van betrokkene als normaal dient beschouwd te worden.

Verder, en belangrijker, heeft verzoeker problemen met de wijze waarop zijn gezinsleven benaderd wordt in de bestreden beslissing.

Verzoeker liet verwerende partij weten dat hij thans een nieuwe relatie heeft met een persoon dewelke over onbeperkt verblijfsrecht beschikt.

Verwerende partij gaat hier niet verder op in. Enkel wordt gesteld dat verzoeker nalaat hier bewijsstukken van neer te leggen.

Omwille van de beperkte tijd die verzoeker had, was dit niet vanzelfsprekend.

Verzoeker wenst echter deze relatie te verduidelijken. Reeds meer dan een jaar heeft verzoeker een relatie met zijn Surinaamse partner, dewelke over een F-kaart beschikt. Zij heeft drie kinderen, en voor deze minderjarige is verzoeker momenteel hun (tweede) vader.

Verzoeker en zijn partner zijn bezig met het officialiseren van hun relatie, maar hebben daarvoor wel buitenlandse administratieve documenten nodig, wat tijd in beslag neemt.

*Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:
(...)*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Verblijfswet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelfde belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Indien verwerende partij een beslissing neemt met betrekking tot het verblijf van een persoon, dient zij steeds het recht op privéleven en familieleven, zoals voorzien in artikel 8 EVRM, te betrekken in de belangenafweging. De motivering van de bestreden beslissing is evenwel niet op een afdoende wijze genomen, zoals vereist wordt door de Wet formele motivering bestuurshandelingen, daar de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken, of onvoldoende besproken worden.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de - op beperkende wijze - opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

Verzoeker, zijn nieuwe partner, en haar kinderen ondervinden een waanzinnig nadeel bij de beëindiging van het verblijf van verzoeker. Hiermee wordt onvoldoende rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Nochtans heeft verwerende partij de verplichting, gelet op de finaliteit van het recht om gehoord te worden, de verplichting om de inlichtingen op te sporen die toelaten met kennis van zaken een beslissing te nemen (RvSt. 19 februari 2015, X, nr. 230.257).

Verwerende partij had, gelet op de inlichtingen die verkregen werd van verzoeker, een nauwkeurig en zorgvuldig onderzoek moeten houden naar het gezinsleven van verzoeker. Dit gebeurde helaas niet.

Er vindt dan ook een schending plaats van artikel 42quater Verblifswet, artikel 8 EVRM, het redelijkheidsbeginsel, de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel."

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.3. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 42quater van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

(...)

§ 4

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing: 1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

(...)

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5

De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

3.4. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij het verblijfsrecht verkreeg in het kader van een huwelijk met een Nederlandse onderdaan, mevrouw H.A.S., dat het huwelijk dateert van 21 oktober 2019 en dat de verzoekende partij en mevrouw H.A.S. uit de echt gescheiden zijn sedert 21 oktober 2021 bij vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen, vaststellingen die door de verzoekende partij niet worden betwist.

Artikel 42quater van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het verblijf kan beëindigd worden wanneer het huwelijk geen vijf jaar heeft geduurd na de erkenning van het recht op verblijf, tenzij dit huwelijk ten minste drie jaar heeft geduurd bij aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk, waarvan één jaar in het Rijk, zoals bepaald in artikel 42quater, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, en “voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”, zoals gesteld in artikel 42quater, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij op zich niet betwist dat zij onder het toepassingsgebied van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet valt, op grond waarvan de verwerende partij een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie. Zij betwist evenmin dat zij, zoals ook aangegeven in de bestreden beslissing, niet onder het uitzonderingsgeval vermeld in artikel 42quater, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet valt. In de bestreden beslissing wordt verder gemotiveerd dat bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen kan gesteld worden “dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn” en dat wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in artikel 42quater, §4, 4° omschreven, er niet kan blijken uit de beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar de verzoekende partij slachtoffer van is of is geweest, zodat het redelijk is te concluderen dat laatst genoemde bepaling eveneens niet van toepassing is. Ook deze motieven worden door de verzoekende partij niet betwist.

3.5. De verzoekende partij betoogt echter dat uit artikel 42^{quater}, §5 van de Vreemdelingenwet volgt dat de naleving van de voorwaarden niet verplicht dient te worden nagegaan maar dat dit enkel zo nodig kan plaatsvinden, dat artikel 42^{quater}, §1 voorschrijft dat een einde van het verblijf kan plaatsvinden, dat het derhalve duidelijk is dat de overheid hiertoe niet verplicht is. Zij stelt dat gelet op de echtscheiding, de verwerende partij binnen de vijf jaar na het verwerven van het verblijfsrecht hieraan een einde kan stellen, dat de wet derhalve stelt dat het einde van het verblijf een mogelijkheid, maar geen verplichting is. Zij wijst erop dat bij een beslissing om een einde te stellen aan het verblijf de verwerende partij volgens artikel 42^{quater}, §1 van de Vreemdelingenwet dan wel rekening dient te houden met de duur van het verblijf in het Rijk, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij bindingen heeft met het land van oorsprong. De verzoekende partij betoogt dat er onvoldoende rekening werd gehouden met deze argumenten, dat hoewel gesteld wordt dat haar tewerkstelling een positief element is, dit niet afdoende zou zijn, dat haar bewijzen van inburgering verplicht zouden zijn, dat minstens deze veronderstelling van de verwerende partij niet correct is, en dat in dit kader dus al te eenvoudig wordt gemotiveerd dat een *quasi* perfecte integratie als normaal dient beschouwd te worden. Verder, en belangrijker, heeft zij problemen met de wijze waarop haar gezinsleven benaderd wordt, waarbij zij uiteenzet dat zij de verwerende partij liet weten dat zij thans een nieuwe relatie heeft met een persoon dewelke over een onbeperkt verblijfsrecht beschikt, dat de verwerende partij hier niet verder op ingaat en enkel stelt dat zij nalaat hiervan bewijsstukken voor te leggen, dat omwille van de beperkte tijd die zij had, dit niet vanzelfsprekend was. Zij wenst deze relatie te verduidelijken en stelt dat zij reeds meer dan een jaar een relatie heeft met een Surinaamse partner, die over een F-kaart beschikt, dat haar partner drie kinderen heeft en verzoekende partij voor deze minderjarige kinderen momenteel hun (tweede) vader is, dat zij en haar partner bezig zijn met het officialiseren van hun relatie, maar daarvoor wel buitenlandse administratieve documenten nodig hebben, wat tijd in beslag neemt. De verzoekende partij betoogt voorts dat indien de verwerende partij een beslissing neemt met betrekking tot het verblijf van personen, zij het privé- en gezinsleven, zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM, dient te betrekken in de belangenafweging, dat de motivering van de bestreden beslissing evenwel niet op afdoende wijze is genomen, daar de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken of onvoldoende besproken werden. Zij stelt dat zij, haar nieuwe partner en de kinderen van deze partner een waanzinnig nadeel ondervinden bij het beëindigen van het verblijf, dat hiermee onvoldoende rekening werden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Tot slot betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij nochtans de verplichting heeft, gelet op de finaliteit van het recht om gehoord te worden, om inlichtingen op te sporen die toelaten met kennis van zaken een beslissing te nemen, dat de verwerende partij, gelet op de inlichtingen die verkregen werden van haar, een nauwkeurig en zorgvuldig onderzoek had moeten houden naar haar gezinsleven en dit helaas niet gebeurde.

3.6. De verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat gelet op de echtscheiding, de verwerende partij binnen de vijf jaar na het verwerven van het verblijfsrecht hieraan een einde kan stellen, dat de wet derhalve stelt dat het einde van het verblijf een mogelijkheid, maar geen verplichting is. Immers blijkt uit artikel 42^{quater}, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat de gemachtigde bij het overwegen van een dergelijke beslissing rekening dient te houden met *“de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong”*. Echter heeft de verwerende partij, na het in overweging nemen van alle voormelde elementen, geoordeeld dat uit het geheel van de voorgelegde documenten en de gegeven overwegingen het niet inhumain lijkt het verblijfsrecht van de verzoekende partij te beëindigen. Door enkel er op te wijzen dat zij elementen heeft aangebracht en opnieuw te wijzen op deze elementen, toont de verzoekende partij niet aan dat de in de bestreden beslissing weergegeven overwegingen betreffende deze elementen in het licht van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet, foutief of kennelijk onredelijk zijn.

Waar de verzoekende partij meent dat er onvoldoende rekening werd gehouden met deze elementen, kan zij niet worden gevolgd nu uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verwerende partij geoordeeld heeft over alle elementen opgesomd in artikel 42^{quater}, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij toont geenszins aan dat de motieven die betrekking hebben op deze elementen foutief of kennelijk onredelijk zijn of op onzorgvuldige wijze tot stand zijn gekomen.

3.7. Waar zij meent dat niet voldoende rekening werd gehouden met haar tewerkstelling daar de bestreden beslissing stelt dat dit niet afdoende zou zijn hoewel betreffende haar tewerkstelling wordt gesteld dat dit een positief element is, lijkt zij voorbij te gaan aan de overige motieven van de bestreden beslissing betreffende haar tewerkstelling waar er wordt op gewezen dat *“Gezien deze korte periode is het ook niet onredelijk te stellen dat betrokkene nog voldoende voeling moet hebben met zijn*

herkomstland. Betrokkene heeft er het merendeel van zijn leven geleefd en was er, blijkens zijn visumaanvraag met nummer NLDPRM201613547, als politieagent tewerkgesteld, zodat kan verondersteld worden dat hij een goed beeld van het maatschappelijk leven aldaar heeft, zelfs na een periode van afwezigheid. (...) Betrokkene is thans tewerkgesteld bij Polymer Processing. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een intrekking/beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.”. Er blijkt aldus dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met haar tewerkstelling, doch geoordeeld dat het geen afdoende bewijs is van een integratie die het nemen van een beslissing tot beëindiging in de weg staat. De verzoekende partij slaagt er niet in, door enkel louter opnieuw te wijzen op haar tewerkstelling, de voornoemde motieven te weerleggen of te ontcrachten.

Waar zij meent betreffende het motief dat de bewijzen van inburgering verplicht zouden zijn, deze veronderstelling niet correct is, wenst de Raad vooreerst te verduidelijken dat niet wordt gemotiveerd dat ‘bewijzen van inburgering’ verplicht zijn, doch wel dat “dat het volgen van een inburgeringstraject verplicht is in België”. Door enkel te stellen dat dit niet correct is, toont zij dit niet aan.

De verzoekende partij meent dat te eenvoudig wordt gemotiveerd dat een *quasi* perfecte integratie als normaal dient beschouwd te worden, doch weerlegt hiermee geenszins de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij niet aantoonde dat zij in die mate geïntegreerd is in België dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Door louter te stellen dat haar integratie *quasi* perfect is toont zij niet aan om welke redenen, gelet op haar integratie, geen einde zou kunnen gesteld worden aan haar verblijf.

3.8. Betreffende het betoog dat zij problemen heeft met de wijze waarop haar gezinsleven benaderd wordt, dat zij de verwerende partij liet weten dat zij thans een nieuwe relatie heeft met een persoon dewelke over een onbeperkt verblijfsrecht beschikt, dat de verwerende partij hier niet verder op ingaat en enkel stelt dat zij nalaat hiervan bewijsstukken voor te leggen alsook stelt dat er geen zorgvuldig onderzoek gebeurde naar het gezinsleven, stelt de Raad vast dat zij – minstens gedeeltelijk – voorbij gaat aan de motieven van de bestreden beslissing, daar de verwerende partij omtrent de nieuwe relatie motiveert dat er geen bewijsstukken worden voorgelegd dewelke de relatie zouden kunnen aantonen, doch ook dat de verzoekende partij nalaat te vermelden over wie het precies gaat. Met haar betoog weerlegt, noch ontcracht de verzoekende partij deze motieven. Door enkel te stellen dat omwille van de beperkte tijd die zij had het niet vanzelfsprekend was om stukken voor te leggen, toont zij evenmin aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn. Bovendien stelt de Raad vast dat de verzoekende partij geenszins aantoonde waarom het omwille van de beperkte tijd onmogelijk was om ook maar enig bewijs van de relatie voor te leggen, laat staan dat het feit dat de tijd om te antwoorden op de uitnodiging tot het toelichten van de individuele situatie beperkt zou zijn geweest een verantwoording zou kunnen bieden voor het zelfs niet verduidelijken wie haar nieuwe partner is. Dit geldt des te meer daar blijkt dat de verzoekende partij met een schrijven van 2 december 2021 op 10 januari 2022 werd verzocht om haar individuele situatie toe te lichten en de bestreden beslissing dateert van 4 april 2022, aldus bijna drie maand later. Het loutere feit dat in het schrijven vermeld staat dat de verzoekende partij binnen de maand na kennisname van de brief recente bewijzen dient voor te leggen doet hieraan geen afbreuk daar in het schrijven eveneens vermeld staat dat “Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+kaart”, zodat de verzoekende partij in de mogelijkheid was om ook na een termijn van één maand nog documenten bij te brengen.

Door haar relatie in haar verzoekschrift te verduidelijken slaagt zij er evenmin in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten. Bovendien door het louter verduidelijken in het verzoekschrift dat zij reeds meer dan een jaar een relatie heeft met een Surinaamse partner, dewelke over een F-kaart beschikt, dat deze partner drie kinderen heeft en zij voor deze minderjarigen momenteel hun (tweede) vader is, dat zij en haar partner bezig zijn met het officialiseren van hun relatie, maar daarvoor wel buitenlandse administratieve documenten nodig hebben, wat tijd in beslag neemt, laat zij ook ter gelegenheid van het verzoekschrift na te verduidelijken om wie het precies gaat en de relatie aan te tonen door middel van bewijsstukken. Ook betreffende de (relatie met) de kinderen worden er geen verduidelijkingen en/of bewijzen aangebracht.

Nu er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen bewijsstukken voorlagen van de nieuwe relatie die de verzoekende partij had vermeld noch een naam van de nieuwe partner werd vermeld, en al helemaal geen elementen omtrent kinderen waarvoor zij als vader zou optreden werden aangehaald, kon de verwerende partij geen gezinsleven in aanmerking nemen. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig betogen dat de verwerende partij het gezinsleven dient te betrekken in de belangenafweging doch dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is daar de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken of onvoldoende besproken werden, dat zij en haar nieuwe partner en de kinderen van deze partner een waanzinnig nadeel ondervinden bij het beëindigen van het verblijf, dat hiermee onvoldoende rekening werden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

3.9. De verzoekende partij stelt nog dat de verwerende partij nochtans de verplichting heeft, gelet op de finaliteit van het recht om gehoord te worden, om inlichtingen op te sporen die toelaten met kennis van zaken een beslissing te nemen alsook dat de verwerende partij, gelet op de inlichtingen die verkregen werden van haar, een nauwkeurig en zorgvuldig onderzoek had moeten houden naar haar gezinsleven en dit helaas niet gebeurde.

De Raad wijst erop dat kan worden aangenomen dat de verwerende partij in het kader van de beëindiging van een verblijf de verzoekende partij moet uitnodigen haar standpunt kenbaar te maken in het licht van artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet voor wat betreft het socio-economisch onderzoek en in het licht van artikel 42^{quater}, §4 van de Vreemdelingenwet wat betreft de uitzonderingsgevallen. Ook artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken, de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte wordt gebracht en hem de mogelijkheid wordt geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.

Uit de stukken van het administratief dossier – meer bepaald het schrijven van 2 december 2021 dat op 10 januari 2022 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht– blijkt dat de verzoekende partij ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om voor het nemen van de bestreden beslissing nuttig voor haar belangen op te komen en alle relevante bewijsstukken aan de bevoegde diensten van de verwerende partij over te maken teneinde aan te tonen dat er elementen zijn die zich verzetten tegen het beëindigen van haar verblijfsrecht van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 42^{quater}, §1 en §4 van de Vreemdelingenwet. Het feit dat zij niet mondeling gehoord werd doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk. Immers is het in het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, enkel vereist dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853). Gelet op de uitnodiging van de verwerende partij om schriftelijk haar standpunt kenbaar te maken, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij haar ‘verplichting om inlichtingen op te sporen’ niet is nagekomen.

In zoverre de verzoekende partij meent dat, gelet op het feit dat zij melding maakte van een nieuwe relatie, de verwerende partij niet alleen gehouden was om, alvorens een beslissing te nemen, een onderzoek te voeren betreffende de voorgelegde elementen doch ook gehouden was zelf een bijkomend onderzoek te voeren naar de bewering dat er sprake is van een nieuwe relatie en aldus naar het eventueel voorhanden zijn van een gezinsleven, kan zij niet worden gevolgd. Immers wordt in het voornoemd schrijven dat op 10 januari 2022 aan de verzoekende partij werd betekend gevraagd om nieuwe bewijsdocumenten over te maken betreffende haar huidige situatie waarbij vermeld wordt dat deze stukken grondig zullen worden onderzocht en getoetst aan de voorwaarden van de wet om na te kijken of de verzoekende partij het verblijfsrecht al dan niet kan verderzetten en waarbij specifiek vermeld wordt dat concreet recente bewijzen dienen te worden voorgelegd in het kader van artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet waarna uitdrukkelijk wordt gewezen op onder meer de gezins- en economische situatie. De verzoekende partij werd aldus de mogelijkheid gegeven om de humanitaire elementen waarmee rekening dient te worden gehouden overeenkomstig artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet bij te brengen.

Gelet aldus op deze expliciete vermeldingen in het voormelde schrijven, kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat het de verwerende partij toekwam om, wanneer de verzoekende partij geen bewijzen voorlegt en zich beperkt tot een loutere bewering, nogmaals inlichtingen in te winnen bij de verzoekende partij.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, impliceert het hoorrecht niet dat een tegensprekelijk debat wordt georganiseerd, doch slechts dat een rechtzoekende de kans dient te hebben om nuttige gegevens ter kennis van het bestuur te brengen. De verzoekende partij had deze mogelijkheid. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt tevens dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de documenten die de verzoekende partij overmaakte.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt aldus dat de verwerende partij zich voldoende en zorgvuldig heeft geïnformeerd voor het nemen van de bestreden beslissing. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt immers evenzeer ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (cfr. RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE). De verzoekende partij kan haar eigen in gebreke blijven derhalve niet afwentelen op de verwerende partij.

De verzoekende partij toont niet aan dat de werkwijze van de verwerende partij onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

Een schending van de hoorplicht wordt niet aangetoond. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.10. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

3.10.1. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing en kan niet, zonder zijn in artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet vastgelegde annulatiebevoegdheid te overschrijden en zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen, oordelen op grond van motieven die niet in de aanvankelijk bestreden beslissing voorkomen. Enkel de wettigheid van de motieven uit de aanvankelijk bestreden beslissing mag worden beoordeeld (cf. RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Bijgevolg moet de Raad nagaan of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of het bestuur zich niet ten onrechte op het

standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een 'fair balance' tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het gezins- en privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (zie RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3.10.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet aantoonde een door artikel 8 van het EVRM beschermingswaardig gezinsleven te hebben met haar nieuwe partner en de minderjarige kinderen van die partner.

In de bestreden beslissing wordt omtrent het gezinsleven met haar vermeende nieuwe partner gemotiveerd wat volgt:

“Betrokkene stelt verder een nieuwe relatie te hebben met een persoon die thans onbeperkt verblijf geniet, maar laat na te vermelden over wie het precies gaat. Er worden verder ook geen bewijsstukken voorgelegd dewelke die relatie zouden kunnen aantonen. (...) Gelet op het voorgaande moet ook besloten worden dat betrokkenes gezinssituatie niet van die aard is dat ze een tegenindicatie vormt voor de beëindiging van zijn verblijfsrecht. ”

Door het louter stellen dat zij thans reeds meer dan een jaar een nieuwe relatie heeft met een Surinaamse persoon dewelke een over een F-kaart beschikt en die drie minderjarige kinderen heeft, voor wie zij momenteel als een (tweede) vader is, weerlegt de verzoekende partij voormelde motieven niet, noch toont zij aan dat deze motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij geen beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk heeft gemaakt. Ook in haar verzoekschrift beperkt zij zich tot het vermelden van een relatie zonder enige vermelding van een naam, laat staan dat zij deze relatie staft door middel van het bijbrengen van bewijsstukken.

Gelet op het niet aantonen van een beschermingswaardig gezinsleven met een nieuwe partner (en de kinderen van de partner) diende en dient niet te worden overgegaan tot een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM.

3.10.3. In zoverre de verzoekende partij nog gewag wenst te maken van haar privéleven in België en melding maakt van een *quasi* perfecte integratie en meent dat het privéleven diende betrokken te worden in de belangenafweging, merkt de Raad vooreerst op dat het bestuur met de in dit verband door verzoekende partij opgeworpen elementen rekening heeft gehouden doch oordeelde dat er geen leeftijdsgebonden probleem is of een medisch bezwaar die het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg staat, dat de verzoekende partij beweert sedert 2018 in België te verblijven en verblijfsrecht kreeg op 14 april 2020, dat illegaal verblijf geen gunstig gevolg kent, dat de verzoekende partij iets minder dan twee jaar legaal in het Rijk verblijft, wat, rekening houdend met haar leeftijd, relatief kort is en het dan ook niet onredelijk is te stellen dat zij nog voldoende voeling heeft met het land van herkomst, dat zij er het merendeel van haar leven heeft geleefd en er als politieagent tewerkgesteld was zodat verondersteld kan worden dat zij een goed beeld van het maatschappelijk leven aldaar heeft, zelfs na een periode van afwezigheid, dat zij thans samenwoont met twee Nederlanders eveneens van Surinaamse origine, dat aldus de verzoekende partij nog voldoende vertrouwd moet zijn met de taal, cultuur en lokale gebruiken van het land, dat zij claimt er geen naaste familie te hebben doch dat zij ook in België slechts een neef en een nieuwe relatie zou hebben, dat wie de neef of nieuwe relatie is, niet verduidelijkt wordt, noch enig bewijsstuk omtrent de nieuwe relatie wordt voorgelegd, zodat niet wordt aangetoond dat zij in België over een ruimer familiaal netwerk beschikt dan in het herkomstland. Voorts wordt gemotiveerd dat het hebben van een job en bijhorend inkomen geen afdoende bewijs van integratie is in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden, dat bij gebrek aan contra-indicaties daarenboven dient geconcludeerd te worden dat de leeftijd en gezondheid van de verzoekende partij toelaten dat zij ook in het herkomstland kan worden tewerkgesteld, dat zij op een economisch actieve leeftijd is en de opgedane werkervaringen en de wil om te werken kan aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Betreffende het voorgelegde attest van inburgering, het bewijs van de gevolgde taallessen en van het volgen van een cursus maatschappelijke oriëntatie, wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat het volgen van een

inburgeringstraject verplicht is in België, dat het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken nodig is om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijks leven, dat zij niet aantoonde dat zij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Ook wordt ervan uitgegaan dat de verzoekende partij in België een sociaal leven en kennissenkring heeft opgebouwd, dat zij stelt met een aantal goede vrienden op hetzelfde adres te wonen, dat de beëindiging van het verblijfsrecht echter niet inhoudt dat die sociale contacten zouden teloor gaan, dat niets de verzoekende partij belet om via de moderne communicatiemiddelen of via periodieke bezoeken aan België het contact te onderhouden. Geconcludeerd wordt dat de huidige elementen niet aantonen dat de verzoekende partij op een wijze is geïntegreerd in België dat het de beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan, dat gezien het geheel van de voorgelegde documenten en voormelde overwegingen het niet inhumain voorkomt het verblijfsrecht te beëindigen.

Betreffende het aangevoerde privéleven, wijst de Raad erop dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). De Raad van State stelde ook in het arrest nr. 140.615 van 15 februari 2005 dat de gewone opbouw van sociale relaties niet volstaat om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Het '*sociaal en economisch welzijn*' dat een vreemdeling zou hebben opgebouwd op het Belgische grondgebied wordt verder volgens het arrest nr. 166.620 van de Raad van State van 12 januari 2007 niet beschermd door artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij toont niet aan dat de door haar opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, *in casu*, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen en dat er sprake is van een beschermingswaardig privéleven. De verzoekende partij maakt aldus met de loutere verwijzing naar haar '*quasi perfecte integratie*' in België geen privéleven aannemelijk dat de gewone sociale relaties overstijgt en dus wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen.

Daarenboven merkt de Raad op dat in zoverre alsnog een privéleven dient te worden aangenomen waarop de bestreden beslissing een inmenging vormt, het om een in artikel 8, tweede lid van het EVRM toegelaten inmenging gaat. De inmenging is namelijk in de wet voorzien (artikel 42*quater* van de Vreemdelingenwet) en streeft één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen na. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708). Van een onevenwicht tussen de belangen van de verzoekende partij en de overheid is verder geen sprake. De verzoekende partij wist, of behoorde te weten, dat haar verblijfstoestand gelinkt was aan de relatie en het huwelijk met haar toenmalige Belgische partner en dat haar verblijf kon worden beëindigd in geval van echtscheiding. Er liggen voorts geen concrete hinderpalen voor die de verzoekende partij verhinderen een privéleven te leiden in het land van herkomst, zoals ook gemotiveerd in de bestreden beslissing. In deze situatie blijkt geen onevenwicht tussen de belangen van de verzoekende partij en deze van de overheid.

3.10.4. *In casu* wordt door de verzoekende partij geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

3.11. De uiteenzetting van verzoekende partij laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel blijkt aldus niet. Een schending van artikel 42*quater* van de Vreemdelingenwet wordt ook niet aangetoond.

3.12. Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER